

Erdei Bálint

Szóke András

Iparunkban gyakori, hogy egy-egy kolléga neve egy gyárhoz kötődik. Aki a magyar hullámtermégyártást kissé ismeri, annak így kötődik Erdei Bálint neve a nyíregyházi hullámüzemhez. 'S mivel Erdei Bálint nyugdíjba vonult, mire az újság megjelenik, megkértük, hogy meséljen önmaga életútjáról.

„A Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Mérken születtem, 1948-ban. A papíriparral szorosabb kapcsolatba akkor kerültem, amikor az általános iskola elvégzése után a budapesti Than Károly Vegyipari Technikum Papír- és Cellulózipari tagozatára jelentkeztem. Ezt a tagozatot ösztöndíjjal támogatta a Papíripari Vállalat. Így minden nyáron egy-másfél hónapot gyakorlaton a különböző profilokkal rendelkező gyárakban töltöttünk, és az érettségi után a gyakorlatban, a Csepeli Gyárban helyezkedtem el. Dolgoztam itt gépkezelőként, gépvezetőként, majd hullámlemezgép-vezető beosztásban is. Folyamatos munkarend mellett elvégeztem a Műszaki Főiskolát is. Amikor 1971-ben elkezdték építeni a Nyíregyházi Gyárat – túl a sza-

bolcsi (azaz szatmári!) kötődésemen –, az is vonzott néhányunkat, hogy itt egy lelkes, fiatalokból álló, s már az építkezés során is nagyszerű csapatként működő kollektíva tagjai lehettünk. Velük együtt lehettem tanúja és részese, amint a zöld mezőn az akkori kor legmodernebb technológiájával felszerelt, korszerű üzem „nőtt ki”. Termelési művezetőként részt vettem a sorozatos gépbeállításokkal tarkított beüzemelésben, a dolgozók kiválasztásában és oktatásában is. Sikeres volt az 1972. december 4-ei ünnepélyes gyáratavó.

1973 őszétől a hullám- és zsáküzem üzemvezetőjeként dolgoztam, majd 1977-től (29 évesen) már gyárrészfelvezető voltam. Időközben tevékenyen részt vettem a dunajvárosi vertikum építésében is. Munka mellett szereztem meg a Budapesti Műszaki Egyetemen a vegyészmérnöki végzettséget. 1983 és 1985 között párhuzamosan végeztem munkát a PV Kutató Intézetben is. 1985–1986 között zajlott gyárunkban a világbanki rekonstrukció, amelynek koordinálásában egy csapat vezetőjeként vettem részt.

A privatizációtól, 1990-től a termelési és logisztikai folyamatok, majd 1993-tól a beszerzés, előkészítés, beruházás, MEO, infrastrukturális és karbantartási üzemszerek egységesítésével kialakított termelési-technikai terület vezetőjeként végeztem tovább a munkámat, termelési-technikai igazgatói munkakörben. Embert próbáló, stresszes időszak volt ez. A dolgozói létszámot a tulajdonosi elvárásoknak megfelelően, rövid idő alatt az egyötödére kellett redukálni, míg az ígért fejlesztéseket csak részben vagy később tudtuk realizálni. Az átszervezések következtében érezhetően megnőtt a munka becsülete. Szemléletváltással megismertettük, és mindenkivel elfogadtattuk a technológiafegyelem, a teljesítmény- és minőségorientáltság fogalmakat.

Azt kell, hogy mondjam, nem születik senki sem vezető beosztásba, mint mindent, ezt is tanulni kell. A munkámban és azon túl is minden körülmények között elvárom és megadom a kellő tiszteletet és bizalmat mindenki felé. Ez és a velem

született optimizmusom, a kitarásom sok nehéz helyzetben (személyes családi tragédia, munkahe-lyi veszteségek stb.) átlendített.

Szerencsésnek mondhatom magam, hiszen szín-egész életemben azzal foglalkoztam, amit sze-retetek. Már kezdő szakemberként megkaptam a bizalmat, s mondhatom, igyekeztem is mindig élni vele. Később, vezetőként sok fiatal munkatár-sam irányába adtam meg a lehetőséget a bizonyí-tásra, s bátran kijelenthetem, többnyire ők is éltek a beléjük vetett bizalommal. Nagyon fontos a dí-cséret és az elismerés is, az, hogy érezze a megbec-sülést minden egyes kolléga – hiszem, hogy hosszú távon ennek is mérhető az eredménye. Sa-ját pályafutásom során jó néhány – elsősorban szakmai jellegű – elismerést is kaptam, a teljesség igénye nélkül néhány: 1978 – Állami Díj (ennek a megfelelője a civil szférában a Kossuth-díj), 1982 – PV Alkotói-díj, PNYME Lengyel Lajos-díj. Tehát hosz-szú, kiegyensúlyozott szakmai pályafutásom végén akár méltán nevezhetem magam elégedettnek is.

Kinevezett utódom felkészült, fiatal kolléga, aki közel 15 éve tartozik a Dunapack kötelékébe. Sze-mély szerint én is maximálisan megbízok a tudá-sában és felkészültségében, s jó szívvel hagyok rá egy stabil, jól megszervezett csapatot. Kívánom, hogy legyen része legalább annyi szakmai siker-ben, mint ami nekem megadatott.”

Végül megkérdeztük Erdei Bálintot, hogy mit tart legnagyobb személyes sikerének, és hogyan képzeli ezután napjait?

„A munka és a tanulás összhangját sikerült ma-gamévá és környezetem alapelemévé tenni, amit kedvvel, a fejlődés előfeltételeként minden nap új feladatok megoldásával váltottunk együtt apró-pénzre.

A következő időszakban várhatóan jóval több időt tudunk az idejövetelem után megismert, a ta-valyi esztendő végén a gyárból nyugdíjba ment feleségemmel együtt tölteni, a családi házunk és kertünk körüli munkákkal foglalkozni. Lányom több évi külföldi tanulmányai után Budapesten találta meg a számításait, igyekszünk majd vele is sokkal több időt együtt lenni. Van néhány hob-bim, amire több időt szentelnék (horgászás, ke-rékpározás, utazás, olvasás stb.). A továbbiakban is szeretnék aktívan részt vállalni városunk társa-dalmi életében, mint a gazdasági és költségveté-si bizottság régi, szakértői tagja, valamint a szak-mai oktatás-nevelés helyi, gyári résztvevője lenni a felnőttoktatásnak, a Területi Integrált Szakképző Központon keresztül.

Ezúton kívánok az egyesület tagjainak, a volt kollégáimnak eredményes munkát, jó együttmű-ködést, és remélem a továbbiakban is részt tudok venni a szakmai tevékenységben.”

Iarigai Board Meeting, 2010. június 4–5. OSZK – PNYME

A nemzetközi nyomdaipari innováció csúciszervezetének vezetői értekezlete Budapesten

A iarigai a nyomtatott médiák iparági kutató- és fejlesztőintézeteinek a szakmai csúciszervezete, melyben 1989, a ReálPress megszűnése óta képviseli az egyesületünk Magyarországot. A iarigai 45 éves történetében még nem volt rá példa, hogy bármilyen szintű programot vagy vezetői értekezletet Magyarországon rendeztek volna. Most megtört a jég, és a szervezet vezérkara Budapestet választotta az egyik legfontosabb munkaértekezlete helyszínéül. Ebben igen fontos szerepe volt, hogy a szakmáink legnagyobb tudományos eseményének számító éves konferenciájának is – mint arról már hírt adtunk – Budapest ad otthont 2011. szeptember 11–14-én. A iarigai héttagú nemzetközi elnöksége a szervezetet érintő sok fontos téma megtárgyalása mellett megtekintette a le-nedő konferencia helyszíneket és meghallgatta, majd elfogadta az előkészületekről szóló beszámolókat is. Eszerint a 2011-es iarigai Research Symposium hely-színe az Országos Széchényi Könyvtár lesz.

Képaláírás balról jobbra: prof. Ulrike Herzau-Gerhardt (Lipcsei Egyetem), dr. Mladen Lovreček (Zágrábi Egye-tem), prof. Andre Dion (Montreal, Kanada), Ms. Helene Juhola (VKL Helszinki), dr. Timothy Claypole (Swansea, UK), Mr. Manfred Werfel (IFRA, Darmstadt), prof. Nils Enlund (KTH, Stockholm) és a házigazdák dr. Horváth Csaba, dr. Novotny Erzsébet és Pesti Sándor

